

Ally E.T. IS

We know
books

Ultima
zi pe
întuneric

CUPRINS

PROLOG	9
CAPITOLUL 1. ADÈLE	11
CAPITOLUL 2. SCHIMBARE DE PLAN	15
CAPITOLUL 3. LA REVEDERE, LYON.....	19
CAPITOLUL 4. DOR DE TINE, SURIOARĂ.....	23
CAPITOLUL 5. PRIMA ZI DE LUCRU	25
CAPITOLUL 6. GÂSCA RINA	28
CAPITOLUL 7. TALMONT – SUR – GIRONDE	31
CAPITOLUL 8. AIMÉE	35
CAPITOLUL 9. REVEDERE	38
CAPITOLUL 10. SCHIMB DE MESAJE	42
CAPITOLUL 11. VESTE TRISTĂ	47
CAPITOLUL 12. PARIS	51
CAPITOLUL 13. DESPĂRȚIREA	56
CAPITOLUL 14. FATA MISTERIOASĂ	60
CAPITOLUL 15. SURPRIZA	66
CAPITOLUL 16. ADUNAREA	70
CAPITOLUL 17. SĂ FIE UN ÎNCEPUT?	73
CAPITOLUL 18. LACRIMI DE FERICIRE	77
CAPITOLUL 19. DOUĂZECI ȘI DOI DE ANI MAI TÂRZIU IANUARIE 1914	81
CAPITOLUL 20. SEMN DE VIAȚĂ	88
CAPITOLUL 21. MUSAFIRUL NEPOFTIT	91
CAPITOLUL 22. ÎNTÂLNIREA GEMENILOR	96
CAPITOLUL 23. TAMI	99
CAPITOLUL 24. MORMÂNTUL	103
CAPITOLUL 25. ADEVĂRUL GOL-GOLUȚ.....	106

CAPITOLUL 26. MĂTUȘA-MAMĂ	109
CAPITOLUL 27. UN PAS MAI APROAPE	113
CAPITOLUL 28. DE DUPĂ GEAM	114
CAPITOLUL 29. VIZITĂ NEANUNȚATĂ	116
CAPITOLUL 30. ANUL 1886	119
CAPITOLUL 31. FANTOMELE TRECUTULUI	122
CAPITOLUL 32. DRAGOSTE AMARĂ	124
CAPITOLUL 33. SECRETE ÎNTUNECATE	128
CAPITOLUL 34. ANUL 1880	130
CAPITOLUL 35. NICI URMĂ DE MINCIUNI	135
CAPITOLUL 36. REGĂSIREA	138
EPILOG	140
POVESTIRE BONUS	143
MULȚUMIRI	145

ADÈLE

Era începutul primăverii. La periferia orașului Lyon, eu și fratele meu Léo eram în micuța curte din spatele casei. Nici măcar nu bănuiam ce urma să ni se întâmple. Câinele nostru, Noir, a început să latre și, cu o viteză de nedescris, a alergat spre poartă. Ținându-mă de Léo, care nu era obișnuit să mă îndrume, deoarece- Noir era cel care mă ajuta să mă descurc în fiecare zi, am reușit să ajung la poartă.

Imediat, dragul meu frățior mi-a descris ceea ce el vede, iar eu, din păcate, nu. În fața porții noastre se afla un bărbat înalt, cu o pălărie neagră și mustață lungă. Avea o privire ce te făcea să te uiți în pământ și să nu mai ridici capul niciodată.

Am auzit ușa casei. După voce, mi-am dat seama că era tata. Léo m-a tras ușor de mânecă și eu am înțeles. Tata nu ne voia acolo în acel moment. Strecurându-ne, am mers înapoi în spatele casei, după colț, și am ascultat cu atenție. Poate că nu văd eu, dar de auzit, am auzit câte ceva. Acel dialog mi-a rămas în minte chiar și în ziua de azi. Omul necunoscut a rostit în șoaptă:

— Yann, ea este fetița despre care am vorbit atâta vreme?

— Da, ea este Adèle, și nu este o simplă copilă oarbă, ci propria fiică.

— Ești încăpățânat! Ți-am spus în fiecare an că nu poate lucra și că nu vă este de vreun folos. De data asta nu mai scapi de mine. Dacă vrei să rămâi în casa asta, fă-o să dispară!

— Știi bine că nu pot, François.

„Așa deci, îl cheamă François”, mi-am spus în sine.

Tata a continuat, implorând:

— Dar, te rog, François! Am să lucrez dublu, așa voi reuși să plătesc ratele.

— Nu te juca cu mine. Ai timp până luni să faci ceea ce ți-am spus de nenumărate ori.

Și așa s-a terminat discuția. Nu am auzit tot, însă Léo mi-a spus ce a înțeles și el, iar împreună am deslușit propozițiile. Ținându-mă de lanțul lui Noir, am intrat în casă. L-am urmat și m-am aruncat direct în brațele bieteii și buneii mele mame. Suzanne era o femeie cu părul blond, ochii albaștri și un zâmbet dulce, care te făcea s-o îndrăgești pe dată. Aceasta, speriată, m-a întrebat ce s-a întâmplat. Nu am fost în stare să leg nici măcar două cuvinte, căci lacrimile mi s-au scurs pe obraji roșii. Mă gândeam cu amărăciune că în cel mult trei zile urma să părăsesc locuința, familia, unde și împreună cu care crescusem până la vârsta de aproape doisprezece ani. Greutățile mă maturizaseră, așa că nu aveam un comportament tipic pentru un copil de vârsta mea.

La cină, am servit pâine cu unt și miere. Mierea era preferata mea, iar Léo mereu îmi dădea și din porția lui. Înainte de culcare, tata a intrat în camera unde dormeam de când mă știam, împreună cu fratele meu și s-a așezat la marginea patului.

— Adèle, copila mea, știu că ai auzit totul, știu că mă vei urî și mai știu că ne va fi tare dor de tine, în cazul în care ne vom despărți. Aleg să vorbim deschis, fiindcă nu vreau să fii luată pe nepregătite. Ești un copil inteligent, bun și, mai ales, curajos. Dacă nu te izgonesc, hapsânul de François ne va da pe toți afară, vom rămâne pe drumuri, fără bani sau mâncare. Voi face tot ce îmi stă în putință să rămâi cu noi.

Cred că emoțiile au pus stăpânire pe el, căci am auzit niște suspine, iar apoi ușa s-a închis. Am adormit cu greu. De dimineață, l-am strigat pe Léo și l-am întrebat:

— Tu ce crezi că se va întâmpla cu mine? Nu vreau să plec, unde mă voi duce? Am să mor de foame, Léo, de foame și de frig, înțelegi?

— Surioară, eu m-am gândit la ceva. Ascultă! Luni, la prânz, o să vină bărbatul acela să verifice dacă s-a făcut întocmai cum a spus. Tu, din câte am înțeles, va trebui să pleci de dimineață, în aceeași zi cu venirea lui François. Vor să ți-l dea ție și pe Noir, cu ajutorul căruia vei putea să te orientezi măcar puțin. Mă gândeam să plecăm împreună.

La auzul acestor vorbe, am izbucnit în lacrimi.

— Nu, Léo, nu! Tu o să rămâi aici și o să duci o viață bună, alături de mama și de tata... Vor fi distruși dacă te pierd și pe tine. Te rog!

— Adèle, înțelege! Nu cred că o fetiță de nici măcar doisprezece ani, care pe deasupra nu vede, o să supraviețuiască singură pe drumuri. Nu te pot lăsa baltă. Mergem împreună.

Nu am mai zis nimic, și nici el, spre fericirea mea.

Léo era un băiat puternic din toate punctele de vedere.

*

Îmi amintesc cum, odată, s-a urcat într-un măr și imediat ce a întins mâna după fructul zemos, *trosc*, creanga s-a prăbușit cu el cu tot. Eu îl așteptam un metru mai încolo și am început să plâng. Amețit, s-a ridicat și s-a apropiat de mine în grabă.

— Adèle, de ce plângi? Nu-i un capăt de țară, surioară!

Mi-a luat fața între palme, iar eu l-am privit cu ochii mari. A fost una dintre ultimele dăți în care i-am putut analiza chipul. Expresia mea nu l-a liniștit, așadar, și-a dus mâna către zgârietura care-i apăruse pe frunte și, teatral, a strigat:

— Vai de mine, dacă-mi va ieși pe acolo și ultima firimitură de creier?

S-a aruncat pe spate, în iarba deasă și a început să râdă. I-am urmat exemplul. În următoarea jumătate de oră am petrecut timpul împreună și am admirat norii pufoși apăruiți pe cerul albastru. Atunci mi-am dat seama. Mă voi putea baza pe el întotdeauna. Eu și Léo împotriva lumii.

*

Léo avea trei ani în plus față de mine. Familia mea își câștiga traiul prin mijloace obișnuite în zonă. Mama vindea alimente la târg, în mare parte ouă, uneori și lapte, căci aveam câteva găini și chiar și o văcuță. Tata lucra într-un fel de mină, la vremea aceea, nu știam sigur, iar Léo se mai ocupa de pământul vecinilor, care îi dădeau câte un franc din când în când. Totuși, eu nu făceam nimic, iar asta mă îngrijora cu adevărat. Știam să croșetez, mi se părea ușor, însă niciodată nu dădusem cuiva vreo șosetă, căciulă sau orice altceva ieșea din mânuțele mele.

Nu eram bogați, însă cu câteva luni în urmă, tata îl cumpărase pe Noir, care era dresat să aibă grijă de persoanele ca mine. Nu am fost oarbă dintotdeauna, ci de la vârsta de nouă ani. Aveam deja doi ani de la nefericitul eveniment care-mi schimbase total viața.

SCHIMBARE DE PLAN

Luni de dimineață, tata m-a trezit la ora șase, ceea ce mi s-a părut tare ciudat. La ora șase?

François venea abia la prânz. Léo nu era lângă mine. Tata mi-a spus pe un ton grăbit să îl țin strâns de mână fiindcă vom merge undeva. Zis și făcut.

Nu știu exact de cât timp eram pe drum, însă piciorușele mele, care erau ca două așchii, deja nu mai puteau. Într-un final, am fost ridicată și am simțit ceva moale și țepos în același timp. Atunci, Léo m-a salutat entuziasmat, dar speriat, am dedus eu. Mama mi-a spus să stau liniștită. Atunci, tata mi-a explicat:

— Copila mea, ne-am tot gândit cum să facem să fie bine. Aici suntem în partea opusă a orașului. Suntem într-un hambar. Noi o să trebuiască să ne întoarcem pentru venirea lui François, dar tu ai să rămâi aici, măcar pentru câteva zile. M-ai înțeles, Adèle? Trebuie să-l facem să creadă că te-am gonit cu adevărat. Îți vom lăsa ceva de mâncare și niște apă.

Nu înțelegeam exact ce au de gând, însă am făcut întocmai cum mi s-a spus. Și-au luat pe rând la revedere și am rămas singură.

Înainte de plecare, tata mă lămurise cu faptul că eram urcată undeva. Din câte înțelesesem eram în pătulul unui hambar. E un fel de pod, numai că deschis. Dacă intrai, nu se vedea mare lucru în locul unde stăteam eu. Ce puteam face să îmi ocup timpul? Nu aveam un ceas pentru a ști cât timp trecuse deja, dar și dacă aș fi avut, nu mă puteam folosi de acesta. Am început să cânt și am tot repetat niște versuri, pe care mi le aminteam vag de când eram mică. M-am oprit

brusc, dându-mi seama cât de ușor puteam fi auzită. Mi se făcuse foame, așa că am rupt o bucată de pâine pe care am mâncat-o lent, pentru a-mi face de lucru, apoi am ațipit.

Cineva m-a trezit. Am tresărit și am țipat înfundat. Léo m-a liniștit și, când am realizat că este el, am respirat ușurată. În șoaptă, mi-a spus să nu fac gălăgie. S-au auzit niște pași, apoi am remarcat o voce cunoscută.

— Aici este locul, domnule ofițer. Aici cred că este.

— Nu se vede nimic. Propun să ne întoarcem cu o lampă, pentru a verifica și sus.

Ce să caute un ofițer aici? François mă căuta. Ușa hambarului s-a închis cu un zgomot puternic. Atunci l-am întrebat speriată pe Léo:

— Sunt o infractoare? De ce are nevoie de un ofițer, ce am făcut?

— Nu, Adèle, nu ești o infractoare. Nu înțelegi! Tata îi datorează bani lui François. Dacă te alungă pe tine și se leapădă de încă o gură de hrănit, crede că părinții noștri vor avea bani să îl plătească. Să plătească ratele casei. În caz contrar, tatei... ei bine, nouă nu o să ne fie deloc bine, murmură el. François încearcă să te găsească pentru a-l scoate vinovat.

— Asta este oribil. Bietul tata se sacrifică pentru mine.

Văd că ești bine informat. Cât mai durează aceste *rame*?

— Rate, Adèle, rate. Încă vreo trei ani, dacă nu mă înșel.

„Uite încă un cuvânt nou în vocabularul meu. Rate, rate, rate...” mi-am repetat ca pentru sine.

— Să fie închis trei ani din cauza mea? Vai, dar asta nu se poate, Léo! Nu pot să trăiesc cu o așa vinovăție.

— Păi va trebui. Tata este hotărât să nu renunțe la tine. Cu toții te iubim foarte mult, surioară. Acum te las să te odihnești și revin când voi mai avea niște timp liber.

Rămasă din nou singură, am încercat să înțeleg situația. Poate că era mai bine pentru toți dacă mă predam. Cuvân-

„N-am făcut nimic rău”, am șoptit. Apoi mi-am dat seama că, dacă mă predau, tata n-o să poată renunța la mine și o să meargă la închisoare. Mai bine plec fără să știe nimeni și nu o să mă găsească vreodată. Aveam de gând să-l aștept pe Léo ca să îi pun câteva întrebări, iar mai apoi s-o șterg.

Toate încercările mele de a adormi au eșuat. Când nu puteam să dorm, mama îmi spunea să număr oi. Mie însă îmi plăcea la nebunie să număr flori în mii de culori. Mă simțeam liniștită când mă gândeam la parfumul și minunatele lor culori. O floare colorată, două flori colorate, trei flori colorate... Am adormit.

Când m-am trezit, mă simțeam mai obosită decât atunci când mă culcasem. Nu știam cât este ceasul sau dacă era măcar dimineață. Eram hotărâtă să-l aștept pe Léo, ca să îi pun întrebările esențiale, iar apoi să încerc să plec... Da, eu oarbă să plec? Suna mult mai ușor în mintea mea, dar o să vedeți că nu a fost chiar așa.

S-a auzit un ciocănit, dar nu din direcția ușii.

— Adèle, sunt eu, Léo. Cum te simți?

— Ăăă, ăăă, bine, chiar foarte bine. Cât este ceasul?

— Este șapte dimineața.

Bun, aș avea ceva timp să gădesc un adăpost până seara.

— Noir unde este? Aș vrea să fie aici, mi-e tare dor de el.

— Păi, ce spui dacă îl aduc, ca să te joci puțin cu el? Vă las singuri câteva ore, jos, nu aici, iar apoi revin să-l iau. Cum ți se pare?

— Bună idee. Te rog să fii sigur că nu o să vină François.

— Nu va veni acum. O să vină peste vreo două zile, din câte a spus tata.

Aveam încă un pas înaintea lui François. Deocamdată, totul decurgea conform planului.

Nu trecură mai mult de cincisprezece minute, că Léo își făcu apariția. M-a ajutat să mă dau jos și am simțit fânul pe